

Sygn. akt VII Ka 986/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jolanty Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 r.

sprawy **P. M.**, ur. (...) w O., syna R. i B. z domu B.

oskarżonego z art. 160§1 kk, art. 245 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt(...)

I zmienia zaskarżony wyrok z w ten sposób, że :

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt IV sentencji o karze łącznej pozbawienia wolności,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt II sentencji karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z pkt II aktu oskarżenia łagodzi do 6 (sześciu) miesięcy,
- na podstawie art.85§1 i 2 kk i art.86§1 kk orzeka wobec oskarżonego P. M. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

IV zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego T. K. kwotę 504 (pięćset cztery) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego P. M. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) zł tytułem podatku od towarów i usług od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 986/17

UZASADNIENIE

P. M. został oskarżony o to, że:

I w dniu 25 czerwca 2016 r. około godz. 15.00 przy ulicy (...) w O., okręgu (...), przechodząc obok P. G., która prowadziła wózek dziecięcy ze śpiącym 2 letnim P. C., rzucił pod ten wózek zapaloną petardę, która w wyniku eksplozji spowodowała huk, czym naraził w/w małoletniego i P. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci urazu akustycznego

tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k.

II w dniu 1 lipca 2016 r. około godz. 09.00 na kładce rzecznej rzeki O. znajdującej się przy ul. (...) w O., okręgu (...), działając w celu wywarcia wpływu na świadka P. G. w związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym zarejestrowanym pod nr (...) dot. narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu P. G. i jej małoletniego syna P. C., groził jej pobiciem

tj. o czyn z art. 245 k.k.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 3 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt (...) orzekł:

I. oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu jako pierwszy z tym ustaleniem, że działaniem swym naraził P. G. i małoletniego P. C. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią ostrego urazu akustycznego z pęknięciem błon bębenkowych i ciężkimi następstwami pourazowymi o charakterze utraty słuchu i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 160 § 1 k.k. i za to na tej podstawie wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu jako drugi, który zakwalifikował jako występki z art. 245 k.k. i za to na tej podstawie wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec P. M. i orzekł karę łączną roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. M. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 600 złotych na rzecz pokrzywdzonej P. G. oraz orzekł wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę kwot po 500 złotych na rzecz pokrzywdzonych P. G. oraz małoletniego P. C.;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. M. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 01.07.2016 r. godz. 11.30 - 06.02.2017 r. godz. 15.30;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci płyty CD-R marki V. pozostawił w aktach sprawy;

VIII. na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz. 1715) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. T. K. kwotę 588 zł złotych powiększoną o należny podatek VAT, tytułem opłaty za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. Nr 49 poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.) zwolnił oskarżonego P. M. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku Sąd Rejonowy w Piszku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając orzeczenie w części skazującej oskarżonego w punkcie II wraz z wszelkimi konsekwencjami prawnymi czynu, w szczególności kary łącznej i orzeczeniu zarzucił:

1/ mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrażę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów przez uznanie, że oskarżony P. M. w dniu 1 lipca 2016 r. około godz. 9.00 na kładce rzecznej rzeki O. znajdującej się przy ul. (...) w O., okręgu (...), działając w celu wywarcia wpływu na świadka P. G. w związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym zarejestrowanym pod nr (...) dot. narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu P. G. i jej małoletniego syna P. C., groził jej pobiciem, podczas gdy z zeznań świadków nie sposób jednoznacznie ustalić przebiegu zajścia, albowiem rzekomy naoczny świadek zdarzenia, P. C., relacjonował zdarzenia zgoła odmiennie od świadka (pokrzywdzonej) P.

G., a ponadto nie wykazano aby oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, co w ocenie obrońcy uniemożliwia przypisanie mu zarzucanego mu w pkt II wyroku czynu,

2/ mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 4 i 410 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego,

- art. 5 § 2 k.p.k. przez uznanie oskarżonego za winnego mimo niedających się usunąć wątpliwości,

3/ rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w wymiarze 1 roku bezwzględnej pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego oraz charakteru naruszonego dobra prawnego.

W oparciu o powyższe wniósł o uniewinnienie oskarżonego P. M. od przypisanego mu w pkt II wyroku czynu, a co za tym idzie zmianę wymierzonej oskarżonemu kary łącznej za przypisane mu pozostałe czyny; ewentualnie w przypadku podzielenia przez Sąd II instancji jedynie zarzutu rażącej surowości i niewspółmierności orzeczonej kary wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmniejszenie oskarżonemu wymierzonej kary łącznej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie w zakresie, w jakim inicjując kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku pozwoliła na modyfikację rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej kary za czyn z punktu II aktu oskarżenia, a w konsekwencji kary łącznej.

Na wstępie należy zauważyć, iż w ocenie Sądu Okręgowego wydane przez Sąd I instancji rozstrzygnięcie co do zasady zapadło na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń natury faktycznej, jak też i prawnej. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej i prawidłowej analizy materiału dowodowego. Także wnioski powzięte przez Sąd na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, zdaniem Sądu Okręgowego, są logiczne, spójne i konsekwentne, dokonane w oparciu o zasady doświadczenia życiowego a ponadto są przekonująco uzasadnione. Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu i nie zawiera też żadnej, merytorycznej argumentacji, która rozważania tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Wobec powyższego zarzuty skarżącego, jakoby Sąd I instancji błędnie ustalił stan faktyczny odnośnie czynu z punktu II aktu oskarżenia opierając go na niewiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonej P. G., nie mogą być uznane za zasadne. Apelacja sprowadza się w rezultacie do polemiki z ustaleniami Sądu i wyciągniętymi z tych ustaleń wnioskami.

Rozważając, w kontekście powyższych wstępnych już tylko uwag dotyczących prawidłowości zaskarżonego wyroku, argumentację przytoczoną w apelacji, nie sposób dopatrzeć się sugerowanych przez skarżącego uchybień w zakresie przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji analizy dowodowej. Skarżący polemizując z dokonaną oceną dowodów, zarzucając jej naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, sam przedstawia wnioski sprowadzające się do negowania poszczególnych fragmentów ustaleń i jako takie nie mogące stanowić żadnej konstruktywnej przeciwwagi dla argumentacji Sądu. Skarżący punktem wyjścia swoich rozważań w zakresie faktów czyni wyjaśnienia oskarżonego, które z przyczyn szczegółowo wskazanych w pisemnych motywach wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części podstawy dowodowej stanowić nie mogły.

Wbrew stanowisku skarżącego zeznania świadka P. G. z postępowania przygotowawczego stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy. Świadek szczegółowo i jasno opisała przebieg zdarzenia z dnia 1 lipca 2016 r. a jej relacja była wewnętrznie spójna i logiczna.

Z zeznań pokrzywdzonej złożonych w dniu 1 lipca 2016 r., a więc bezpośrednio po zdarzeniu, wynikało, że tego dnia około godziny 9.00 była na spacerze ze swoim dzieckiem. Szła ulicą (...) w O.. Gdy przechodziła przez kładkę drewnianą minęła się z oskarżonym. Kiedy mężczyzna minął ją i był za nią kilka kroków to powiedział do niej, żeby lepiej nie

wychodziła z domu bo ją pobije. Oskarżony użył przy tym słów wulgarnych. Pokrzywdzona przestraszyła się jego słów, obawiała się spełniania gróźb kierowanych przez oskarżonego.

Sąd Rejonowy słusznie zatem uznał, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia, że zachowanie oskarżonego miało związek, że złożeniem przez P. G. w dniu 28 czerwca 2016 r. - a więc trzy dni wcześniej - zawiadomienia o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa (czynu z punktu I aktu oskarżenia). Jednocześnie zgodzić się należy z Sądem I instancji, że późniejsze zeznania pokrzywdzonej – złożone na rozprawie w dniu 6 lutego 2017 r. – nie zasługiwały na wiarę. Pokrzywdzona, obawiając się, że jest jedynym świadkiem zdarzenia starała się uwiarygodnić i wzmocnić swoją relację. Dlatego zeznała, że w dniu 1 lipca 2016 r. był z nią jej partner życiowy K. C..

Przyjęta więc przez oskarżonego teza, że pokrzywdzona fałszywie pomawia go o popełnienie przestępstwa nie mogła w tych warunkach być podzielona. Trafnie przy tym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, że „wieść o podrzuceniu petardy pod wózek dziecięcy została w małym miasteczku jaki jest O. została nagłośniona”- k.246, co zdaje się w istocie dodatkowo stanowić podstawę dla podjętego w dniu 1 lipca 2016 r. zachowania P. M..

Mając powyższe na uwadze nie sposób dopatrzeć się uchybień procesowych w zakresie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy.

W tym stanie rzeczy podnieść należy, że argumentacja zaprezentowana w apelacji obrońcy oskarżonego stanowi jedynie nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego i jest oparta na nieobiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawiera w istocie żadnego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogła doprowadzić do wzruszenia wyroku. Podkreślić bowiem jeszcze raz należy, że wbrew odmiennym wywodom skarżącego-w ocenie sądu odwoławczego-ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w sposób jednoznaczny wynikają z dokonanej przez tenże sąd prawidłowej oceny dowodów, która nie przekracza w żadnym stopniu granic swobodnego uznania sędziowskiego zakreślonych treścią art. 7 k.p.k., a jest ona wszechstronna, logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść, przy czym nie zachodziła nawet konieczność rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości bowiem w ocenie Sądu Okręgowego takowe wątpliwości nie zachodziły w niniejszej sprawie. Ponadto podstawą zaskarżonego wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, o czym przekonuje treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, które zostały sporządzone w sposób zgodny z wymogami art. 424 k.p.k.

Jednocześnie na tle dokonanej przez Sąd meriti prawidłowej oceny dowodów i opartych na niej ustaleń faktycznych, stwierdzić jednak należy, że rozstrzygnięcie o karze wymierzonej oskarżonemu za czyn z punktu II aktu oskarżenia jawi się jako orzeczenie rzeczywiście zbyt surowe, mając na uwadze wszystkie okoliczności niniejszej sprawy.

Zważywszy bowiem z jednej strony, mimo wszystko, ograniczony ładunek społecznej szkodliwości, niewątpliwie przy tym nagannego, inkryminowanego zachowania oskarżonego - orzeczona wyrokiem kara ośmiu miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako nadmiernie restrykcyjna, nie odzwierciedlająca rzeczywistego charakteru przedmiotowego zachowania oskarżonego, a tym samym kara niewspółmiernie surowa.

W efekcie – biorąc również pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu a także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, Sąd Okręgowy uznał, że adekwatną karą za ten czyn z art.245 kk będzie kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Według Sądu Okręgowego kara ta jest wystarczająca dla osiągnięcia wszystkich celów postępowania. Pozwoli uświadomić oskarżonemu, że jego zachowanie było bezprawne i zapobiegnie podobnym jego działaniom w przyszłości. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego P. M. za czyn z punktu II aktu oskarżenia karę pozbawienia wolności złagodził do 6 (sześciu) miesięcy.

Konsekwencją złagodzenia kary jednostkowej za czyn z punktu II aktu oskarżenia było uchylenie rozstrzygnięcia z punktu IV sentencji zaskarżonego wyroku dotyczącego kary łącznej pozbawienia wolności a Sąd Okręgowy na

podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. M. karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając o karze łącznej Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim bliski związek czasowy między czynami oskarżonego. Jednocześnie wskazać należało, że nie były to czyny o podobnym charakterze. Orzeczona kara łączna spełni zarówno cele zapobiegawcze jak i wychowawcze, a także uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił rozstrzygnięcie z pkt IV sentencji o karze łącznej pozbawienia wolności,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt II sentencji karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z pkt II aktu oskarżenia złagodził do 6 (sześciu) miesięcy,
- na podstawie art.85§1 i 2 kk i art.86§1 kk orzekł wobec oskarżonego P. M. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy – art.437§2 kpk, art.438pkt2-4 kpk.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, uiszczenie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stanowiłoby dla niego nadmierne obciążenie. Stąd też na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd zwolnił go od obowiązku ich uiszczenia.

O wynagrodzeniu za obronę skazanego wykonaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym, orzeczono na podstawie art. 22³ ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 t.j) i § 17 ust. 2 pkt 4 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715).